

Bianca en de Jager

Hans van den Boom

Stella Den Haag 2000

Jager

Kwijt,
ik ben haar kwijt,
ze is weg,
duizenden lichtjaren ver weg,
als een onbereikbare ster,
als de onbereikbare volle maan vanavond,
als het geluid van de krekels in deze breekbare nacht.

Maar toen het gebeurde, toen het plaats vond,
toen wist ik nog niet wat ik nu weet,
anders was het anders gelopen,
zo wreed ze haar lot moest ondergaan.
En of ik haar kwijt wilde, diep in mij hart?

Maar voordat we daar zijn,
zullen we terug moeten, terug naar haar verjaardagsfeest,
Bianca heette ze en haar moeder was gestorven in het kraambed,
net als in een sprookje,
en haar vader was opnieuw getrouwd,
net als in een sprookje,
en Bianca vond haar stiefmoeder grimmig en onvoorspelbaar,
maar op het feest van haar achttiende verjaardag
was haar stiefmoeder vrolijk en innemend
en de wijn vloeide weelderig,
veel rooie wijn voordat we Bianca durfden toe te zingen,
en met onze rooie wijn lippen zongen we
onze stemmen stuk tegen de wanden van het feest,
met haar vader Friederieg de koning,
vers terug van een piep klein slagveldje
aan de grens van zijn koninkrijk,
met haar stiefmoeder Laura de koningin,
opgewonden bos, stralend middelpunt,
en het hoogste woord
over de schoonheid van haar stiefdochter.
Met de dienstmeid Dinie en haar ansichtkaart.
En Bianca, om wie het allemaal te doen was,
eenzaam, wit weggetrokken in een donkere nis
krijtwit van het feestgedruis dat met donderend lawaai
met haar onbemind meisjeslijf speelde.

Nu, in 't late avondlicht, nu het feest voorbij is
en alle gasten met de noorderzon vertokken zijn,
zit de koninklijke familie lui en beschonken na te genieten,
tussen de serpentines en de ballonnen.

Koningin

Nee, nee, nee, nee.

Friederieg

Ik zeg niks.

Koningin

Nee, nee, nee, nee.

dit gaan ze me niet meer afnemen,
god in de hemel, dit was een fantastische avond,

Friederieg

Jawel, jawel, jawel, god in de hemel, jawel,
dit was een fantastische avond,
alsof jullie van stroop waren,
cirkelende mestkevers zoemend rond de strooppot.

Koningin

Heerlijk, die diepe buigingen,
die lachende monden als halve manen,
die glansoogjes naar de hemel gericht,
en de hele avond de precieze juiste aandachtige aandacht,
voor mij en ons pluisje,
wat willen we nog meer.

Friederieg

Rooie wijn.

Koningin

Wat willen we nou nog meer.
En dan zijn er altijd van die brutale jongetjes,
het glas wijn wiegend
tussen duim en wijsvinger,
de pink stijf en uitdagend naar buitengekeerd
als de gifstaart van een schorpioen,
die dan van die speelse en uitnodigende gebaartjes
maken naar jou, pluis,
waarom ga je dan niet eventjes,
lief wit pluisje van me,
waarom ga je dan niet eventjes naar zo'n brutaal jongetje,
naar zo'n vlerkje op spezkolen.

Bianca

Mamma, mamma,
mijn lieve stiefmamma,
windt met het grootste gemak een heel weiland jonge mannen
zo om haar mammavingers.

Koningin

En jij windt met het grootste gemak
een heel wollen draadje zo om je meisjesvingers.
Mijn allerliefste plus,
met je mooie blonde haartjes,
met je mooi blank velletje.
Het was een feestelijke avond,
met een feestelijk diner en feestelijke mensen.

Bianca

Allemaal feestelijk in de weer
voor mijn feestelijke achttiende verjaardag.

Koningin

Moest je daarom zo blozen?
Kreeg je daarom zo'n kleur?
Omdat de lucht vol was van de complimentjes.
Moest je daarom zo onnozel blozen.

Bianca

Ja.

Koningin

En d'r was een mooie geladen sfeer.

Bianca

Oja, waar was die dan?

Koningin

Rond het ceintuurtje van je jurkje

Bianca

Waar?

Koningin

Rond de vlindertjes van je frontje?

Bianca

Waar?

Koningin

Zeg Bianca,
voor de mooiste meisjesschepping aller tijden,
voor Gods oogverblindende meisjesschepping,
wat knijp je nou raar met je ogen,
waarom zo'n teruggetrokken blik.
Iedereen is gek op je,
je ziet het niet,
je wil het niet weten,

je gelooft het niet.
en als dan zo'n jongetje,
na veel vijven en zessen,
na veel mislukte toenaderingspogingen,
met zijn staart tussen zijn benen,
teleurgesteld in zijn koetsje afdruipt,
dan ga je toch niet met je meisjesneusje
kittig tegen het raam geplakt zitten snotteren,
met je zweehandjes wulps zitten zwaaien.
Voilà, dat is de stijl van mijn stiefdochter.

Bianca

Ja mamma, een hulpeloze stuurloze meisjesstijl,
een eenzame plompverloren zweterige meisjesstijl.
Ik weet het, ik weet het.
Maar jouw gasten, mamma, ze liegen en ze draaien,
ze komen een wit voetje bij je halen, bij jou,
en als ze dan tot overmaat van ramp
op hun loftrumpetje willen gaan spelen,
dan zijn we pas echt ver van huis,
dan voltrekt er zich pas werkelijk een ramp.
“Wat een schoonheid,
wat een oogverblindende schoonheid
is er uit de boerenkool gekropen,
wat een bloemige schoonheid,
staat er voor onze ogen,
elk jaar mooier en voller,
ik zou je zo met mijn handen in slaap willen kroelen,
krulletjes draaiend in 't lieve haar.
Zachte kneepjes gevend in je bovenbenen,
zodat je het vel van een kip krijgt.“
Dat ze met hun aandachtige aandacht bij jou blijven,
hoef ik ze niet meer te ontlopen, hoef ik ze niet meer te ontwijken.

Koningin

Je zit gewoon te vlassen
naar een plaatsje op de bok van zijn koets.
Je zit gewoon te vissen naar een uitnodigend
plekje in zijn prinsenkoets,
is het waar ?

Bianca

Ben je jaloers, mamma?

Koningin

Naar een toekomstig warm liefdesnestje, is het waar?

Bianca

Ben je jaloers, mamma?

Koningin

Een toekomstig rijdend liefdesbedje, is het waar?

Bianca

Gun je me het licht in de ogen niet?

Koningin

Met het geblokte dekentje over de knietjes van ons liefdespaar.

Bianca

Friederieg?

Koningin

De vingers gelukzalig ineengestrengeld.

Bianca

Pappa?

Koningin

Het tere meisjeslijf,

Bianca

Laat haar stoppen,

Koningin

Warm weggemoffeld,

Bianca

Laat haar ophouden,

Koningin

In de oksel van zo'n brutaal lefvlerkje op spekszolen.

Friederieg

Het was een fantastische avond.

Koningin

Je gaat het niet kapot maken, Friederieg.

je gaat de avond niet stuk slaan

zo'n fantastische avond,

niet doen, Friederieg.

De vingers gelukzalig ineengestrengeld,

als een plakkerige borduurseltje

als een vettig kindervlechtwerkje.

(Bianca kijkt smekend naar haar vader)

Doe niet zo eerlijk,

zo open,

zo ontwapenend,
zo smachtend,

(Friederieg troost haar)

Zo blij, met van die blije ogen,
met zo'n blij gezicht,
zo positief,
zo krenkend positief,
reikhalzend verlangend
naar de eerste strelingen in je nekje,
je eerste jongmeidenzoentje,
met tongen als palingen,
die tegen elkaar aan drukken,
om elkaar heen draaien,
spelend met elkaars speeksel en snot.

Bianca

De wind jakkert nu echt voort,
door het ondoordringbare bos, als je zo praat, mamma
de lucht wordt nu echt ondoordringbaar,
elk moment kan je stemming omslaan
en dan krijgen we weer van die twistgesprekken.
D'r hangen hier zware dreigende luchten.
Friederieg, pappa,

Friederieg

Ik moet weer eens een keer naar 'n een of ander slagveld,
mijn eigendunk wat opkrikken,
mijn eigenwaarde eens een zwenk geven.

Koningin

Friederieg, het ligt niet aan jou, sorry,
het spijt me zo, spijt,
onvergeeflijk, ik kan mijn tong er wel afbijten,
nee, nee, ik krijg zoals gewoonlijk
weer eens geen hoogte,
van ons pluisje,
nee, nee, nee, nee, hou daar mee op,
het ligt niet aan jou,
het is allemaal de schuld van mijn ongeduld.
Bianca heeft haar woede laten groeien,
olie gietend op de smeulende kooltjes
van haar kachelkje,
het vuur van haar woede hoog oppokend.

Bianca

(Schudt haar hoofd)
Dat is niet waar!

Koningin

Friederieg, lief van me, hoor je het,
dat is het leven van een stiefmoeder,
dat lees je toch,
in willekeurig welk sprookje dan ook.

Friederieg

Ja, dat moet ik toegeven,
dat is waar, verdomme, god gloeiende verdomme,
dat is waar.
Nou jongens, vrede?

Koningin

Stiefmoeders zijn lelijke,

Bianca

bazige tangen,

Friederieg

die de hele lange dag met hun hele handel
voor de spiegel hangen,

Bianca

aarzelend vragend,

Friederieg

spiegel, spiegel doe 'ns nie zo flauw,

Bianca

wie is hier de mooiste vrouw,

Koningin

dat is waar jongens,
stiefmoeders in sprookjes zijn altijd,

Dinie

gewelddadige bazige branietrutten,
bravourewijven, die niet met zich laten spotten,
die hun melk niet laten overkoken,
die, als ze 't op hun heupen krijgen
op hun woedende stiefmoederlijke heupen
met gif gaan lopen experimenteren
nee, die als de waanzin ze te pakken krijgt,
nare dingen met andere mensen gaan doen,
nare gifdingen,
dan kan je maar beter maken dat je weg komt.

Koningin

Maar Bianca klaagt toch onophoudelijk
over nare sluimerende dingen,
nare onbestemde dingen.

Bianca

Dat is niet waar.

Koningin

Wel waar want dan weer verberg je je in mysterieuze stiltes,
dan weer ben je uitgelaten als een krolse kat.

Bianca

D'r hangen hier zware luchten.

Koningin

Je woede is toch al smeulend,
laait toch al op bij de minste bries.
Je bent jong, je kan nog alle kanten op.
Bianca van Haversloot,
op de drempel van het echte leven,
op de vooravond van het volle leven.

Friederieg

Dat zijn nou van die gesprekken,
die uit mijn buurt moeten blijven,
vooral als het woord jaloezie valt,
vooral als het woord sprookjes valt.

Dinie

Nou, dan zou ik wel eens willen weten
waarom de jager zo lang blijft zitten.
Het verjaardagsfeestje is al lang afgelopen,
alle gasten zijn al lang vertrokken,
alleen één gast is er blijven hangen, één gast is er blijven plakken,
alsof de in zichzelf gekeerde jager een opdracht heeft,
alsof iemand hem een opdracht heeft gegeven,
zo gek spiedend, mmm, zo gek spiedend als die kijkt,
mmm, zo gek spiedend hij iedereen in de gaten houdt, mmm,
terwijl alle andere jagers zich allang verzameld
hebben op de hangplek, vanwege de jaarlijkse jagersvergadering,
sommigen op de grond, anderen hoog in stevige bomen
met de jagersbilen op mooie takken,
geweren in de aanslag, klaar om elk moment een zwijn naar de
zwijnenhemel te sturen.

Koningin

Dinie, concentreer je nou maar weer in godsnaam
op die zelfgemaakte groene chipolatapudding van je,

staks trilt ie van je bordje en dan is het weer huilen.

Bianca.

Wanneer ga jij nou eens op je zelf wonen,
18 jaar, 's een prima leeftijd,
voor een eigen kasteeltje, eigen slotje,
eigen landhuisje, van die gebouwtjes met water
en hoentjes en gansjes en een ophaalbruggetje.

Friederieg

Stoppen, Laura, nou moet je stoppen.
Het is nog steeds haar verjaardag,
haar Birthday,
de dag is nog niet om of
er hangt alweer zo'n gure vrieskouwe kilte.
Eigenlijk ben jij een en al gure vrieskouwe kilte, Laura.

Koningin

Nee, nou wordt ie goed,
dan die gure vrieskouwe kilte van je dochter Bianca.
Word ik mooi, mamma,
Word ik net zo mooi als jij, stiefmamma.
Dat is prettig,
Hou de spiegel d'r maar voor,
hou de spiegel maar voor de hele handel,
dat is prettig.
Ik weet precies waar die op uit is.

Friederieg, vrede, vlei nou je gouwe oorlogshoofdje
tegen mijn buik,
't is een romig mollig vrouwenbuikje, een matrasje.

Friederieg

Dinie waarom zet je de chipolata niet op tafel.

Koningin

't Is gemaakt voor je erbarmelijke hoofdje,
vol smeuïge oorlogsdromen,
vol gillende keukenmeiden,
en creperende soldaten,
met overal rondvliegende ledematen.
en rondslingerende lichaamsmoten.

Friederieg

Hela, hola,
kijk eens hier, nou wordt ie fraai,
nou wordt ie pas goed mooi,
kijk eens wat je aanricht,
met je vieze oorlogsfantasieën.

Koningin

Het is jouw viezigheid, Friederieg,
het is jouw eigen oorlogsviezigheid.

Friederieg

Nee, kijk hier, holadie holadio
Nou zit onze Bianca zichzelf helemaal overstuur te rillen,
helemaal kwijt te trillen.

Koningin

Ach, het was een groot feest.
Punt uit.
Een groot verjaardagsfeest voor Bianca.
Punt uit.

Friederieg

En waarom, Dinie,
waarom sta je zo te treuzelen met je chipolata,
is er iets mis met je chipolata.
En waar komt toch die vreselijke peen en uienlucht
vandaan,
Dinie, verspreid jij die lucht, die vreselijke peen en uienlucht
komt die uit je praatgaatje, dat is niet te harden, zeg.
Als dat zo is zal je toch een keer naar je dokter moeten.
Leven met zo'n ondraaglijke peen en uienlucht om je heen
is inmiddels voor iedereen een nachtmerrie aan het worden.

Bianca

Nee, uitgescholden worden
de godsganse dag,
dat is inmiddels voor Dinie een nachtmerrie aan het worden
haar afblaffen, haar te pas en te onpas laten schrikken,
dat is pas een nachtmerrie.

Koningin

Mijn buik is een zacht roomkaasje,
Friederieg, een zacht camembertje.

Bianca

Haar de stuipen op het lijf jagen,
door achter deuren te gaan zitten,
onverwachts te voorschijn bulderen,
dat is aardig, pappa, dat is leuk.

Friederieg

Ach, ze fluit op de trappen,

Koningin

Laat dat kind, Friederieg,
kom eens hier met je gouwe hoofdje.

Friederieg

ze fluit als ze de trap schoonmaakt,
ze neuriet als ze stof afneemt,
ze zingt als ze de ramen lapt,
ze is gewoon doodsbang voor een mooie geladen spanning.

Bianca

Dan hoef je haar nog niet zo te laten schrikken.

Friederieg

Goeiendag.

Bianca

Straks blijft ze erin.

Friederieg

Is al goed.

Bianca

Straks valt ze van de trap,

Friederieg

Is al goed.

Bianca

Ligt ze verloren op het rooie lopertje,

Friederieg

Is al goed.

Bianca

Haar armen geschaafd aan de treetjes,

Friederieg

Ja.

Bianca

Haar nekje gebroken,
als een geknakt eendje.

Friederieg

Ja, mijn lief klein duifje.

Bianca

Met de scherven van de
chipolataschaal in haar krullen,
aan haar eind gekomen door zich
lazarus te schrikken en dat allemaal
door die vreselijke apenkreten van je.

Friederieg

Bianca, mijn lief klein wreed duifje.

Koningin

Dat is geen praten wat jullie doen,
jullie vegen met woorden, zoals
je met papier langs je reet veegt,
slepende aangekoekte woorden.

We vieren vandaag de verjaardag van ons aller Bianca,
iedereen was blij en vrolijk,
het was ouderwets gezellig
en er was een vriendelijke harmonische sfeer.
Geen nare rotwoorden,
geen vreemde blikken, geen onderhuidse ruzies
iedereen bewonderde me, een prachtige vrouw,
middenpunt van een en al bruisend leven,
de navel van een kolkend feest,
Iedereen was er
en het was buitengewoon vredig,
een zuivere 'niets aan de hand' sfeer.
En nu Dinie zet ik de chipolata op tafel,
en ga jij een vrolijk glaasje wijn drinken.

Dinie

Nee, mevrouw.

Koningin

Jawel Dinie

Dinie

Nee mevrouw, ik word er maar ziek van.

Koningin

Samen met de altijd in zichzelf gekeerde jager,
drinken jullie samen een glaasje wijn.
En alle feestelijke pennywafels mogen hopperdepop op.

Bianca

Er zitten een paar duiven,
onheilspellend te koeren in de dakgoot,
nu vliegen ze weg,
de modderige zwarte herfstbladeren aan de vleugels geplakt,
sommigen kletsen nat
op de stoeptegels van de binnenplaats.

Dinie

De zuivere lucht, van over de bergen.
van over de zeven bergen,
daar waar het sanatorium is,

daar ligt mijn broer, waar ik zoveel van hou,
daar waar je zo geweldig tot jezelf komt,
met allemaal verzorgend personeel,
en op zijn tijd je natje en je droogje,
daar ligt mijn broer, waar ik zoveel van hou
zonder zorgen te genezen,
daar ga ik een keer naar toe, als het er van komt,
staat allemaal op deze ansichtkaart

Koningin

Nou, moet de Dinie maar weer eens aan d'r werk gezet worden,
nou moet de Dinie maar weer eens d'r handjes laten wapperen,
vooruit met de geit, genoeg van het geluk geproefd,
ons dienstmeisje met haar doortastende werkhandjes,
ze heeft weliswaar van een mooie adempauze mogen genieten,
maar nu moet er als de wiedeweerga opgeruimd worden.

Ik heb het geluk wel gezien,
rond de schaal met pennywafels.
Ze heeft er notabene zes naar binnen geknaagd
met haar zuinige muizenmondje
En maar warme blikken werpen
naar de in zichzelf gekeerde jager.

Ontspan je nou eens jager,
er gaat niets meer gebeuren vanavond,
straks mag je naar de hangplek naar de andere jagers.

Bianca

Er is een volle maan, zo groot en diep,
ik zou er zo in willen verdwijnen, jager
zo in willen wegzakken.

Dinie

Ik voel mij niet goed mevrouw,
ik krijg pijn in mijn hoofd,
pijn in mijn handen.

Koningin

Kom op, Dinie,
niet flauw gaan doen,
opruimen.

Dinie

Mijn kiezen voelen koud en willen gaan klapperen,
het klamme zweet breekt uit,
gaat nattig tsjilpen in de okselharen,
druppelt langs mijn nekhaar,
kruipt over mijn borsten, mevrouw,
ik ga, ik ga...dood...

ik voel dat ik doodga, het gaat niet meer,
zo kom ik nooit bij mijn broer in het sanatorium...
Bianca, help...
het gaat niet meer, ik glij weg,
ik glij weg naar een andere wereld...

De in zichzelf gekeerde jager heeft het gedaan,
die in zichzelf gekeerde man daar heeft me vergiftigd,
kijk maar eens, kijk maar eens goed naar de pennywafels,
er is geknoeid,
er is met de kleur geknoeid,
en er is met de smaak geknoeid.
Ze zijn niet in orde,
dit is een aanslag,
dit is een aanslag op Bianca.
Het was een verjaardagsgeschenk voor haar,
van de in zichzelf gekeerde jager,
voor jou,
Gefeliciteerd met je verjaardag, en de pennywafels zijn
voor jou.
Dat was wat de in zichzelf gekeerde jager tegen je zei,
dat zei je in jezelf gekeerde jager
dit is voor jou bedoeld, Bianca,

De jager heeft je willen doden.
D'r zit hier iemand die een
godsgruwelijke bloedhekel aan je heeft.
Die jou dood wil.
Straf Bianca, nou krijg je botte straf.

Bianca
Waarvoor?

Dinie
Voor je jeugd, rauw op je dak, meisje,
die blanke huid, die verse appelwangen,
kortom je gehele frisse rankheid.

Bianca
Wat kan mij mijn gehele frisse rankheid nou schelen.

Dinie
De in zichzelf gekeerde jager heeft mij vergiftigd.

Bianca
Verse appelwangen, blanke huid.

Koningin
Mag de jager praten, Friederieg, zeg jij eens wat,
mag de jager voor zijn beurt praten...

want we zijn hier toch geen meisjes aan 't vergiftigen,

Is er nou geen greintje respect meer
voor mijn rijpe volwassen wijsheid.

Is er nou niemand meer
die een beetje naar mij opkijkt.
Mag de jager praten, Friederieg.

Friederieg

Niente bezwaar.

Koningin

Mag de in zichzelf gekeerde jager het woord nemen.

Friederieg

Niente bezwaar.

Toen ik toestemming kreeg de eerste keer
om je te mogen zoenen
om je met mijn tong te mogen natzoenen,
toen was er ook gedonder met pennywafels.

Koningin

Dat weet ik niet meer.

Friederieg

Die avond dat je me seinde, pak me nou eens.

Koningin

Dat weet ik echt niet meer.

Friederieg

Pak me nou eens.

We speelden verstoppertje in het riet,
en toen liet je me struikelen over je grijze rijglaarsjes.
weet je dat niet meer?

Koningin

Waarover?

Friederieg

Je grijze rijglaarsjes.

Koningin

Dat weet ik niet meer.

Friederieg

Ik kwam aangehold omdat je zo aan het roepen was,
en toen ik je vond,
smeet je zo je grijze rijglaarsjes
voor mijn voeten,

ik viel voorover in het natte riet...

Koningin

Ach...

Friederieg

En om me te troosten nam je me mee naar
je paleiskamertje,
waar dezelfde roze kristallen schaal
met pennywafels was klaar gezet.

Koningin

Ik ben het kwijt.

Koningin

Stroopwafels?
stroopwafels.

Friederieg

Pennywafels, Laura,
en toen ben ik ook doodziek geworden,
negentien pennywafels had ik er op,
toen je me zei kus me...
toen je me zei: Kom op Friederieg, kus me nou eens goed.

Koningin

O, toen.

Friederieg

Toen werd ik ook doodziek van de pennywafels.

Koningin

O ja, en je zoende me als een strontvlieg.
Haastig en vlokkig.

Friederieg

Omdat ik ziek was, doodziek van de pennywafels,
en je at ze niet, net als vanavond.

Jager

Als ik het woord mag nemen, jongens,
goed?
dan neem ik het... eh... goed... eh...
beste vlezige vrienden in de kamer...
ik ga geen blad voor de mond nemen
jonge vrienden... jonge vlezige vrienden
alle jonge vlezige vrienden in deze kamer.

Dinie

(Komt met emmer binnen, kotst)

Het is eruit, het is er allemaal uit.

Jager

Dit vind ik een leugenachtige smerige verdachtmaking,
Dinie, uit de koker van een kinderachtige kleuter.
Beste vlezige vrienden,
zo zout heb ik mijn soepje nog nooit gegeten.
ik voel me beledigd,
bovendien ben ik niet in mezelf gekeerd,
ik ben extravert, extra extravert,
afgesproken vlezige vrienden.
Misschien zijn de pennywafels fout bij Dinie gevallen
maar betoverde pennywafels, nee,
dat kan er bij mij niet in, onmogelijk,
bovendien ben ik gek op Bianca,
ik kijk graag naar haar,
naar haar hele verschijning...
haar aanwezigheid is altijd een troost
voor mijn jagershart geweest.
en als ik vals beschuldigd wordt breekt mijn hart,
ik heb die pennywafels gekocht, jawel,
maar wel bij een van de beste pennywafelbakkers
van het hele land,
en ze waren verser dan ooit.
En nu zou ik de avond willen afsluiten met een mooi lied.
Het lied van Apollo, de god van de dood.

Dinie

Je stiefmoeder, Bianca.

Bianca

Een botte, harde vrouw, ik weet het niet.

Dinie

Ze is iets van plan.

Bianca

Ja, ze windt er geen doekjes om.

Dinie

Ze is ergens van geschrokken.

Bianca

Ze weet zich geen raad met mij.

Dinie

Ze is ergens vreselijk overstuur van iets.

Bianca

Ze weet niet hoe ze met me moet omgaan,
het ligt allemaal aan mij

Dinie

Dat is het niet.

Bianca

Ze weet zich geen houding te geven,
dat is het lot van een stiefmoeder, Dinie.

Dinie

Zoals ze de hele dag voor de spiegel hangt,
zichzelf bekijkt.

Bianca

Omdat ik jong ben.

Dinie

Alsof ze verliefd is.

Bianca

Ze krijgt geen vat op me,
al zou ze het willen, al zou ik het willen
ik krijg er zelf amper vat op,
ik begrijp mezelf amper.
ik herken mezelf amper.

Dinie

Alsof ze verliefd is op zichzelf.
Ze voert hele gesprekken.

Bianca

Ja?

Dinie

Tegen de spiegel.

Bianca

Zeker, Dinie.

Dinie

Ze praat bezwerend,
en zomaar zonder aanleiding of wat dan ook,
begint ze te huilen.

Bianca

Stiefmoeders en spiegels,
het is me wel duidelijk.

Dinie, wat ik wil zeggen, wat ik je nu wil gaan zeggen,
mag je nooit tegen iemand vertellen,
wil je het nooit aan iemand vertellen, nooit,
wil je me dat met je hand op je hart beloven,
hand in het vuur?

Ik vind mezelf zo lelijk, echt,
ik schaam mij voor mijn lelijkheid,
zo'n misvormd lelijk rotlijf, zo'n lelijke rothuid,
zo'n lelijk rotgezicht, zo'n afstotelijk
onaantrekkelijk lelijk meisje dat ik ben,
ik had nooit gedacht dat ik dat nog eens hardop zou durven
zeggen, het is de waarheid
die dan ineens zo vreemd in de kamer hangt.
Bianca van Haversloot, een oerlelijke koe.
Vreselijk, alles is vreselijk aan mij.
Ik ben bang voor de spiegel, als ik me was,
was ik me bukkend, met mijn ogen stijf dicht,
mijn tanden poets ik op mijn knieën,
De spiegel is mijn vijand.

Dinie

Ik durf het niet te vragen.

Bianca

Wat?

Dinie
Nee.

Bianca
Wat?

Dinie
Nee.

Bianca
Wat, kom op nou Dinie?

Dinie
Ben jij verliefd?

Bianca
Verliefd?

Dinie
Me niet uitlachen, hè.

Bianca
Waarom?

Dinie
Ben jij verliefd op de jager.

Bianca
Ik weet niet wat ik voel,
ja mijn eigen lelijkheid,
soms kan ik mijn eigen lelijkheid
door mijn huid heen voelen,
dan kruipt 't door mijn hele lijf,
zoveel lelijkheid is onverdraaglijk
dat is het enige wat ik voel,
en als ik geen lelijkheid voel dan voel ik niks...
ja, doffe gewoonheid...
doffe saaie gewoonheid
in een stroperige taaie pap van akelige stilte.

Dinie
Ben je verliefd, Bianca?

Bianca
Waarom?

Dinie
Ben jij verliefd op hem?

Bianca

Op die akelige jager met die akelige zangstem?
Die van die gevoelige harde noten zingt, die?
Op dat akelige schrapende strottenhoofd, die?
Op die droevige liedjes van hem, die?
Als een zielige zwarte kraai, die?
Meneer de jager, die?
Dat lachen heeft ook wel iets droevigs,
dat lachen, dat heeft ook wel iets verdrietigs,
Frans de Jager,
met zijn stem als een gehaktmolen,
met zijn stem als een rammelende bestekbak,
vertrokken naar de hangplek,
naar de andere jagers,
waar ze vast hun geweren aan 't poetsen zijn.
Nee Dinie, nee, ik ben beslist niet verliefd op hem.

Dinie

Bianca?

Bianca

Nee.

Dinie

Het is waar, hè?

Bianca

Nee.

Dinie

Je bent verliefd op hem, hè?

Bianca

Nee.

Dinie

Zeg het nou gewoon.

Bianca

D'r valt niets te zeggen.

Dinie

Ik ben verliefd op hem.

Bianca

Jij?

Dinie

Ik ben het al zolang ik mezelf ken.

Bianca

Ik hou van hem.
Ik hou van hem,
als ik hem zie staan op de hangplek,
met zijn rijzige jagersjas,
met de blozende jagersblos op de wangen,
als hij bij het jagershek staat,
's ochtend bij het ontwaken van de dag,
als hij trots staat te ronken bij het jagershek.

Maar houdt hij van mij?
Wat hebben we vanavond eigenlijk gezien,
toen hij zijn kop wild achterover sloeg,
toen hij zijn cadeaus overhandigde.
Mijn hart bonsde in mijn keel.

Dinie

De pennywafels waren bedorven.

Bianca

Ik wil een makkelijke prooi voor hem zijn.

Dinie

Hij heeft je beschimmelde pennywafels gegeven.

Bianca

Hij mag me stelen, want ik ben verliefd.

Dinie

Ik heb ze gegeten.

Bianca

Ik ga mezelf overgeven.

Dinie

Ik moest alles overgeven.

Bianca

Ik ga mezelf verliezen.

Dinie

Ik was mezelf bijna verloren,
als ik niet gekotst had, was ik er nu niet meer geweest.

Bianca

Ik heb hem hard nodig, ik heb de jager hard nodig,
ik heb de jager harder nodig dan jij, omdat ik niet zo knap ben,
ik heb een stimulerend duwtje in de rug nodig.

Dinie

Je vader.

Bianca

Wat is er met mijn vader?

Dinie

Je vader, hoe die de hele tijd doet.

Bianca

De jager, hoe die de hele tijd doet,
mijn passie, hoe hij naar mij vonkte en vlamde.

Dinie

Je vader, die steeds het hoogste woord heeft over de lucht
die langs mijn praatgaatje strijkt.

Bianca

Door de jager trekt mijn buikwand zich samen,
grote golven misselijkheid stuwen door mijn hele lijf,
mijn ademhaling is in de war.

Dinie

Je vader die steeds het hoogste woord heeft
over de lucht die langs mijn lippen fluit.

Bianca

Nu ik het eindelijk toegeef.

Dinie

Dat de lucht uit mijn praatgaatje
nachtmerrieachtige vormen aanneemt, dat ie stinkt.

Bianca

Valt er een last van mijn schouders.

Dinie

Dat ik zo naar peen en uien ruik.
Daar is de jager het volstrekt mee oneens,
want hij zegt juist dat ik zo heerlijk ruik,
en dat hij dol is op mijn geur.
Mijn lief gepofmouwd dienstmeisje je ruikt naar de zomer
naar een volle zomer vol zomerse bloemen.
En hij heeft me ook een keer meegenomen naar
waaninnig zacht mos, zo'n waanzinnig zacht mos
zoals ik nog nooit gevoeld heb.
En daar heeft hij me de mooiste verhalen verteld.
Verhalen over de toekomst.

Bianca

Ik zou eens een keer aan mezelf willen ontsnappen,
uit dat miezerige onbenullig vel van me,
weg van al die vlekken.
Waarom dit vertellen
als het toch niet waar is, Dinie
jij bent maar een dienstmeid.
Moest jij dit zeggen?

Dinie

Nee.

Bianca

Een armoedige dienstmeid.
Moest jij dit zeggen?

Dinie

Nee.

Bianca

Een slonzige dienstmeid.
Heeft zij jou dit ingefluisterd.

Dinie

Nee.

Bianca

Met dat onheilspellende hoofd van d'r.
Ik ben bang voor haar, elke dag als ik haar zie,
word ik banger,
ze is niet eens mijn echte moeder,
ze doet niet eens als een echte moeder,
ze probeert het niet eens,
't is maar een zielige stiefmoeder.

Dinie

Ik breng mijn dagen schrobbend en dweilend door,
elke dag schuur ik de duivenstront van de vensterbank,
en heb ik tijd over dan zet ik een borduurseltje op,
met kruissteken op het witte laken.

Bianca

Ze heeft gevraagd of je verliefd wilde worden op de jager.

Dinie

Mag ik een verzetje!

Bianca

Ze heeft jou gevraagd verliefd te worden op de jager?

Dinie

Nee, ik ben het uit mezelf geworden,
zolang ik mezelf ken, ben ik het al.

Bianca

De meisjesvlieg wrijft haar pootjes onophoudelijk,
koppig en stug wil ze zich wassen in haar eigen onschuldige spuug,
omdat het maar niet in haar botte kop wil doordringen,
dat de Dinie liegt,
en dat de Friederieg mij straks gaat tegenhouden,
dat is wel duidelijk,
de Friederieg gaat mij stoppen als ik naar de hangplek wil,
want daar wil ik zijn.
Ik ben niet te stoppen
want ik weet zeker, Dinie, dat het niet waar is,
dat jij achter mijn rug om de jager hebt ingepalmd,
dat jij achter mijn rug om de jager hebt ingelijfd.
Als dat zo is word ik ergens buitengehouden
dan wordt er van alles buiten mij om geregeld,
hij is van mij Frans de Jager
en ik ga naar de hangplek,
waar de jagers uitdagend hangend tegen de dikste takken
zich te goed doen aan de warme hitte van hun vuren,
in het licht van duizenden vuurvliegjes,
wacht hij op mij,
Frans de Jager op mij en op niemand anders.

Friederieg

Ik laat je niet schrikken.

Dinie

U laat me schrikken.

Friederieg

Kom ik aangekuierd omdat ik niet kan slapen
omdat ik midden in de nacht stemmen hoor.

Dinie

Ik schrik.

Friederieg

Ik doe werkelijk niets, hè.

Dinie

U laat me schrikken, u doet niets anders.

Bianca

Ze is weer 'ns over haar theewater
over haar toeren,
haar liefdesklieren spelen haar weer eens de baas,

haar liefdessappen sturen haar zo naar de hangplek,
komt allemaal door de jager, denkt ze
omdat hij haar vurige liefde heeft laten voelen, denkt ze,
bedwelvende liefde,
het zielige geknakte eendje, met d'r biobaklucht.

Dinie

En nu gaat de Friederieg mij slaan.

Friederieg

Ik sla nooit.

Dinie

Nee, maar nu wel, nu gaat u mij voor straf slaan.

Friederieg

Ik sla nooit.

Dinie

Maar nu zou u het willen doen.

Friederieg

Ik heb je nog nooit geslagen.

Dinie

Uw ogen verraden u.

Friederieg

Ik kijk je niet eens aan.

Dinie

Een en al broeierigheid, ik zie het toch.

Friederieg

Een uitgeknepen tube tandpasta, dat zie je,
en waarom Dinie, ben ik oprecht verbijsterd,
dat jij mijn onschuldige pogingen
om jou te laten schrikken blijft aanzien voor een uitnodiging
voor een spelletje onder de witte lakens.
Zal Friederieg de gezaaide paniek
de wereld uit helpen
zal Friederieg er voor zorgen dat het voorgoed ophoudt.

Bianca

Dinie is een en al vette onrust.

Dinie

Ja en met mijn vette onrust ga ik naar de hangplek.
waar al mijn vette onrust zal wegsmelten,
als boter in een gloeiend pannetje.

Friederieg

Jullie zijn de hele nacht aan 't waken,
alsof jullie jezelf willen verlagen
door overstag te gaan voor de jagers,
met die wilde fantasieën van jullie halen jullie
alles overhoop, straks wordt Laura wakker,
en dan wordt het pas echt een slagveld.

Bianca

Daar ben je toch zo dol op, slagvelden.

Friederieg

Laura, bedoel je,
Laura is dol op de viezigheid van een slagveld,
't zijn allemaal verzinsels om haar een beetje te verwennen,
een beetje op te warmen,
zoals die zich wentelt in allerlei
bloederige oorlogsfantasieën.

Bianca

Waarom kruip je nou weg?

Friederieg

Er is niks aantrekkelijks aan een oorlog.

Bianca

Zoals de krab bij het minste gevaar wegkruipt naar de schaduw
van een kei.

Friederieg

Je moest eens weten hoe de angst mijn hele leven al mij
naar schaduwen dirigeert.

Bianca

Waarom verstop je je dan nu?

Friederieg

Wil je mijn toestemming?

Bianca

Ja.

Friederieg

Dat gaat niet.

Bianca

't Is mijn vader, hè, ondergedoken in de schaduw van mijn moeder.

(Koningin komt op)

Friederieg

Ik laat je niet gaan.

Bianca

Omdat?

Friederieg

Omdat je daar niet thuis hoort.

Bianca

Want?

Friederieg

Het kan niet.

Bianca

Want?

Friederieg

Omdat ze het niet goed vindt.

Bianca

Een onzichtbare, bange man
ondergedoken in de schaduw van zijn vrouw.

Koningin

Maar ik vind het ook niet goed,
dat flirten met de jager.

Friederieg

Laat de jagers nou rusten,
met hun vuren en vuurvliegjes,
laat haar met rust, Bianca,
vraag haar morgen om raad,
de duiven slapen, 't is overal stil,
neem haar morgen in de armen,
je blaast met je staart tussen je benen
een zielige aftocht als je gaat.

Koningin

Ja Bianca, ga nu maar slapen.

Bianca

Hij zegt geen nee tegen mij, hè?
Hij wijst mij niet af?

Koningin

Nee, hij wijst je niet af.
Natuurlijk niet.

Bianca

Jij vindt mijn hoofd niet te groot, hè mamma,
jij vindt mijn hoofd niet veels te groot voor mijn leeftijd.

Koningin

Nee.

Koningin

Ga maar slapen, Bianca.

Friederieg

Buiten is er alleen kille ochtenddauw,
de zon boort zich moeizaam een weg door de nevel,
vuren gedoofd, jagers ingedommeld,
of suf hangend met lusteloze koppen
tegen de dikste takken van de bomen.

Koningin

Ga nou maar slapen, Bianca.

Bianca

Ja.

Koningin

Welterusten.

Friederieg

Welterusten.

(Laura en Friederieg af)

Dinie

Ik ga, is het goed?

Bianca

Wil je dit aan hem geven.

Dinie

Waarom?

Bianca

Omdat ik halsstarrig en koppig ben.

Dinie

Liever niet.

Bianca

Wil je dit aan hem geven?

Dinie

Liever niet.

Bianca

Geef het aan hem.

Dinie

Ga je vragen of hij wil komen?

Bianca

Wil je het aan hem geven?

Dinie

Nu?

Bianca

Geef het hem.

Dinie

Hij lacht je uit.

Bianca

Geef het.

Dinie

Hij komt niet, Bianca, hij komt niet.

(Dinie gaat af, de Jager komt op)

Jager

Maar ik kwam wel, ik ging wel, die nacht.

nieuwsgierigheid?

ik had er al zo vaak over gefantaseerd

over een ontmoeting met Bianca, over een gesprekje,

ook al was ze jong, ook al hadden we nog

nooit een woord gewisseld over wat we voelden voor elkaar,

Bianca had het goed gezien.

Alleen ontmoette ik, voor ik Bianca zag,

in de gangen haar stiefmoeder.

Jager

Ik ben gekomen,

heb de anderen daar gelaten,

't vuur is uit,

de vuurvliegjes zijn naar huis.

Bianca

Wat ga je me zeggen, Jager.

Jager

Ik ga nee zeggen.

Bianca

Vraag ik je me vast te houden, wat ga je me dan zeggen?

Jager

Nee.

Bianca

Vraag ik je mijn hand vast te houden, wat ga je me dan zeggen?

Jager

Niks.

Bianca

Vraag ik of je naar me toe wil komen, wat ga je me dan zeggen?

Jager

Dat ik niet kom.

Bianca

Een armlengte tussen ons in, zeg.

Jager

Ik blijf hier staan.

Bianca

Zodat ik je warmte kan voelen.

Jager

Ik verzet geen stap.

Bianca

Wat heb ik gedaan.

Jager

Ik zeg nee.

Bianca

Je hebt me zitten lokken, vanavond?

Jager

O ja.

Bianca

Je hebt zitten staren, vanavond.

Jager

O, ja.

Bianca

Au, au, au.

Jager

Ja?

Bianca

Boven op de gevoelszenuw.

Jager

O, ja.

Bianca

Au, au, au.

Jager

Ja?

Bianca

Dit doet zeer, hè.

Jager

Het zal wezen.

Bianca

Dit is hard, hè.

Jager

Ja.

Bianca

Dit is bitter hard.

Jager

Ja.

Bianca

Waarom ben jij zo wreed?
zo godsgruwelijk wreed.

Jager

Zal ik je mamma roepen?

Bianca

Zo onverschillig wreed, zo godsgruwelijk wreed.

Jager

Zal ik je pappa roepen?

Bianca

Je zong een lied over de rusteloosheid.

Jager

Niet voor jou.

Bianca

Ik was erbij.

Jager

Niet voor jou.

Bianca

Ik vraag je alleen maar
om me eventjes vast te houden

Jager

Doe ik niet.

Bianca

Maar ik ben gek op je.

Jager

Moet jij weten.

Bianca

Iedere seconde van de dag ben ik waanzinnig gek op je.

Jager

Dat ben je dan maar.

Bianca

Denk ik aan je,
is mijn hart vol van je,
ik heb zo naar dit moment geleefd,
alsof mijn hele leven hier op ingericht is,
dat we alleen zouden zijn,
met zijn tweeën,
dat ik mijn armen om je heen zou slaan.
Het warme jagerslijf tegen het mijne.
Sla je armen om me heen.

Jager

Nee.

Bianca

Doe het nou maar.

Jager

Nee.

Bianca
Eventjes.

Jager
Nee.

Bianca
Jouw warme vel tegen het mijne, is dat zo moeilijk?

Jager
Nee.

Bianca
Doe het dan.

Jager
Nee.

Bianca
Ik droomde dat ik aan je hing, aan je nek hing,
en dat we vielen, samen, diep steeds dieper en dieper,
een val zonder einde.

Jager
's Goed.

Bianca
Dat je me mee zou nemen,
en neer zou leggen op waanzinnig zacht mos,
dat je mij op het waanzinnigste zachtste mos van het hele land zou
neerleggen.

Jager
O, ja?

Bianca
Je maakt het me onmogelijk,
nog een droom te hebben, jager.

Jager
Ja.

Bianca
Koudjes geef je mij de wacht.

Jager
Ja.

Bianca

Sla je me midden in mijn gezicht.

Jager

Ja.

Bianca

Het komt door mijn uiterlijk, hè jager.

Jager

Ja.

Bianca

Omdat onze lieve heer er zo'n knoeiboel van gemaakt heeft.

Jager

Ja.

Bianca

Zo'n waardeloze griezel van me gemaakt heeft.

Jager

Ja.

Bianca

Z'n domme lelijke koe.

Jager

Ja.

Bianca

Eigenlijk moest ik het licht uit je ogen krabben,
het vel uit je hals bijten,
met mijn nagels je borst openrijten,
je buik openscheuren.
Moet je je ding niet leeg schieten
op de zwijnen en de konijnen,
op de fazanten en de nachtegalen.
schiet maar jagertje, schiet,
schiet maar op ze, ga maar eens goed schieten,
schiet maar op me, toe, schiet maar.
[huilt]
is dat dan zo moeilijk, vasthouden,
is 't dan zo moeilijk om dit smerig,
walgelijk uiterlijk eventjes vast te houden,
dit lelijke lijf eventjes te strelen met die warme jagershanden,
eventjes te liefkozen,
't is daarom, hè,
dat je me walgelijk vindt,
't is daarom, hè,

omdat ik lelijk ben, een lelijk meisje
met de lijflucht van een geslacht dier
met de adem die ruikt naar nat vlees,
zeg het dan,
spreek toch vrijuit over 't mos op mijn tanden,
over de slappe hangwangen,
over dat vette sliephaar,
spreek toch vrijuit jager,
maak van je hart geen moordkuil,
wees maar eens oprecht,
het zal je opluchten, er zit je van alles dwars, ik zie het toch,
zeg het maar,
zeg het maar eens goed in mijn gezicht,
het mag, midden in mijn melkige melkmuil
zeg het maar,
zeg het maar,
zeg, wat ik altijd al wist over mijn lelijkheid.

Kijk, jager hoe je de vette lelijke duif achterlaat
in het donkere woud,
waar de dieren haar de weg moeten wijzen,

Kijk maar eens goed,
jager, hoe je me afwijst
en achterlaat als een oud stuk vuil
in het donkere woud, waar het altijd heel koud is.

Zo, op deze manier word ik toch nog sneeuwwitje,
een echte sneeuwwitje,
met de boze stiefmoeder in haar paleis
verslaafd aan haar spiegelbeeld
en de jager, die me de laan uit stuurt,
omdat hij liever gaat wandelen met de Dinie.

(we horen een schot)

Het reetje zakt door haar knietjes, met een mes
ragt de jager het hart uit haar lijf,
holt ermee naar de stiefmamma,
hier koningin, hier is het hart van Bianca,
nu kan ze nooit meer mooier worden dan jij,
en de stiefmoeder sluit de jager liefdevol in haar armen,
en voor haar spiegel smelten ze samen
als boterklontjes in een gloeiend pannetje,
en ik dan, en ik dan,
met mijn eenzame plompverloren zweterige meisjesstijl,
en ik dan, en ik dan
laat de kabouters maar komen,
kom maar,
uitkomen kabouters,

sneeuwitje is er,
ga ik fijne pap voor jullie maken,
fijne aardappels schillen,
fijne sperzieboontjes doppen,
jullie fijne huisje stofvrij maken,
jullie fijne donsdekjes uitkloppen in de raamkozijnen,
en alle dieren mogen dan allemaal op bezoek komen,
mogen allemaal vrienden worden,
mogen allemaal van mij gaan houden,
en elke avond feest
en elke avond dansen met die kleine rotdwergen.

Kabouter

We houden niet van dansen.

Bianca

Nou dan gaan we dammen.

Kabouter

We houden niet van dammen.

Bianca

Nou dan gaan we zingen.

Kabouter

We houden niet van zingen.

Bianca

Laten we dan elkaar masseren.

Kabouter

We komen niet graag aan elkaar,

Bianca

Waarom niet.

Kabouter

Mag ik het zeggen jongens?

Bianca

Ja.

Kabouter

We hebben overal bulten.

Bianca

Bulten?

Dan masseren we rond de bulten.

Kabouter

Toch maar liever niet.

Bianca

We kunnen toch wel iets doen.

Kabouter

Stil bij elkaar zitten.

Bianca

Stil?

Kabouters

Ja.

(We horen een paar kraaien)

Kabouter 1

Daar komt iemand aan.

Kabouter 2

Waar?

Kabouter 1

Daar in de verte, 't is een oud verlept vrouwtje met een schoteltje.

Kabouter 3

Pas op voor verlepte vrouwtjes met schoteltjes,
die zijn het gevaarlijkst.

Kabouter 2

Wat ligt er op dat schoteltje?

Kabouter 3

Wat denk je.

Kabouter 1

Een appeltje.

Kabouter 3

't is waar hè.

Kabouter 1

Oei.

Koningin

Kan je niet slapen, Bianca.

Wil je iets eten, je bent al zolang op.

Ik wil alleen maar tegen je zeggen

ik laat ons altijd maar een beetje op zijn beloop,

ik laat ons altijd maar een beetje aanwaaien.
neem nou maar een schijfje.
Je hoeft ze niet te eten, laat ze maar liggen.

Bianca

Als ik er van eet
wordt ik vast een stenen beeld.
Dan hebben we er een standbeeld bij.

Koningin

Natuurlijk, pluis.

Bianca

Schijten alle duiven op mijn hoofd.

Koningin

Op die mooie blonde haartjes van je.

Bianca

Zo'n grijzig papje met een groen klontje

Koningin

Dat het zout zo in je ogen druipt.

(Bianca eet een schijfje, en verandert langzaam in een wassen beeld)

Somewhere over the rainbow,
way up high,
there's a land that I heard of
once in a lullaby.

Somewhere over the rainbow,
skies are blue,
and the dreams that you dare to dream
really do come true .

(De volgende ochtend)

Dinie

Bianca, Bianca?

Je hebt nog steeds je verjaardagsjurk aan,
heb je de hele nacht zitten wachten,
heb je de hele nacht op hem zitten wachten,
ik heb toch gezegd dat hij niet zou komen,
dat heb ik toch gezegd,
praat je daarom niet meer,
zeg je daarom niks meer,
mondje stijf dicht.

Omdat je nog steeds boos op me bent, hè, Bianca?
omdat de jager mij overal mee naar toe sleept, hè, Bianca?

Ik had er beter aan gedaan mijn mond te houden,
want nou is mevrouw beledigd en praat niet meer.

Vergeet niet te ademen, Bianca,
ook boosheid heeft zuurstof nodig.

O, help, god in de hemel,
o help,

Bianca, Bianca, zeg iets,
o help, het spijt me, zo heb ik het niet bedoeld,
als ik dit geweten had, o ik schrik

Bianca, je moet bewegen,
je moet jezelf bewegen, in beweging, alsjeblieft, Bianca,
alsjeblieft, Bianca, beweeg!

Koningin

Ze beweegt niet meer.

Dinie

Wat is er gebeurd?

Koningin

Ze heeft zichzelf stil gezet.

Dinie

Ze moet weer gaan bewegen.

Koningin

Ze heeft zichzelf betoverd.

Dinie

Wat beweegt kan niet verstenen,
ze moet bewegen, anders versteent ze.

Koningin

Het is te laat, we zijn te laat.

Dinie

Ze moet weer gaan bewegen.

Friederieg

Wie moet er gaan bewegen?
Waarmee zijn wij te laat?
Wie heeft zichzelf stil gezet?
Wie is er hier versteend?

Bianca?

God in de hemel, god gloeiende god in de hemel,
wat gebeurt er met me?
Gloeiende god, wat is dit?
Laura, wat is dit?
Waarom?
Waarom heb jij dat gedaan?

Koningin

Wat gedaan?

Friederieg

Mijn dochter versteend.

Koningin

Wat gedaan?

Friederieg

O Bianca.

Koningin

Omdat ze altijd tussen ons in staat?

Friederieg

O Bianca.

Koningin

Omdat ik altijd jaloers ben?

Friederieg

Kom terug.

Koningin

Stop daar nou 'ns mee, Friederieg,
stop daar nou 'ns mee.

Friederieg

Bianca?

Koningin

Ze is weg,

heb ik je helemaal voor mezelf alleen.

Friederieg

Bianca?

Koningin

Stop daar nou 'ns mee, Friederieg
ik hoef jou helemaal niet voor mezelf alleen,
ze heeft zichzelf betoverd.

Friederieg

Waarom?

Koningin

Om een heilige van zichzelf te maken.

Friederieg

Heb jij haar betoverd, Laura?

Koningin

Zo word ik toch de aangewezen schuldige,
kijk maar eens goed, overal afgekloven appelschijfjes,
overal afgekloven pennywafels.

Friederieg

Ja, de vloer ligt er vol mee.

Koningin

De boze schuldige stiefmoeder,
bang om oud en lelijk te worden,
met haar uitzinnige jaloezie.

Friederieg

Maar dat ben je toch ook.

Koningin

op haar frisse rankheid,
op haar jeugdige uitstraling,
op Gods mooiste meisjesschepping allertijden,
jawel, maar ik heb ook
altijd met een gerespecteerde
boog om jullie heen gelopen.
Ik zou toch mijn eigen ruiten ingooien
als ik haar zou pijn doen.
Snap dat dan toch, Friederieg.
Ik zou jou voor eeuwig verliezen.
Ze heeft zichzelf betoverd,
opdat wij haar altijd zullen zien,
als een versteende aanklacht.

Friederieg
Waartegen?

Koningin
Omdat ze vindt dat we niet genoeg van haar houden.

Friederieg
We?

Koningin
Ja.

Friederieg
Jij, zal je bedoelen.

Koningin
Ja.
Door zichzelf te verstenen drukt ze mij op mijn fout,
en zie ik haar dan, zegt ze
had maar van me gehouden dan was 't nooit gebeurd.

Friederieg
Heb jij geen hart?

Koningin
Jawel.
ik ben alleen bang dat ik dit verhaal al ken.

Friederieg
Hoezo?

Koningin
De afloop van dit verhaal, ik ken het al hè.

Friederieg
Waarom moet het altijd over jou gaan.

Koningin
Het gaat niet om mij, Friederieg.
het gaat echt niet om mij,
echt niet.

Friederieg
Heb jij haar betoverd?

Dinie
Ze heeft zichzelf betoverd, zoals in een sprookje.

Koningin
Maar de afloop van dit sprookje is echt niet leuk voor mij.

Friederieg

Welke afloop?

Koningin

Het draait er toch allemaal op uit dat ik de schuld krijg.

Friederieg

O ja?

Koningin

En dat ik moet boeten.

Friederieg

O ja?

Koningin

Ze heeft zichzelf betoverd, Friederieg, geloof me nou.

Dinie

Ze heeft zichzelf versteend.

Friederieg

Dat kan niet, zo is ze niet,
dat zou ze nooit doen,
ze weet dat ze me gek maakt
gek van verdriet, gek van eenzaamheid.

Koningin

Dat weet ik.

Friederieg

Ik hou van haar.

Koningin

Dat weet ik.

Friederieg

Dat weet ze.

Koningin

Dat weet ik, Friederieg
vlei nou je gouwe oorlogshoofdje tegen mijn buik,
het is een zacht roomkaasje.

Dinie

En wat moet ik dan doen?
Moet ik haar afstoffen, als de kamer een beurt krijgt.
Ik durf haar niet aan te raken, hoor.
dat ga ik niet doen.

en wat moet er dan gebeuren als haar voeten koud worden,
haar dan haar schoenen aandoen of haar voeten zo maar zo laten?

Friedrieg

Dinie, zou je alsjeblieft met je smerige peen en uienlucht,
uit de buurt van mijn dochter willen blijven, please.

Koningin

Ja, Dinie wordt het niet eens tijd voor een bezoekje
aan die zieke broer van je waar jij zoveel van houdt.

Friederieg

Mij hier achterlaten met haar versteende evenbeeld,
ze is het zelf niet eens,
dit is Bianca niet eens,
wie brengt haar nu terug, wie?
wie haalt haar terug van waar ze is.
Mijn lief klein wreed duifje
zichzelf voor eeuwig versteend?
Haar vrolijkheid terug.

Koningin

Ik sluit mezelf wel op.

Friederieg

Haar lach terug.

Koningin

Ik sluit mezelf wel op in de diepste kerkers van 't kasteel.

Friederieg

Haar aanwezigheid terug.

Koningin

Met oud brood en een kriebelende paardendeken.

Friederieg

Heb jij haar betoverd? Laura, heb jij dit gedaan?

Koningin

Kan ik dat dan?
Ik ga al, ik ben al weg, rustig maar.

Dinie

Ze heeft zichzelf versteend, echt waar.

Friederieg

O, ja Dinie, en waarom?

Koningin

Ja, Dinie tril die zuinige muizenlipjes maar eens lekker los.

Friederieg

Ja, Dinie waarom heeft Bianca zichzelf dan betoverd.

Dinie

Omdat ze de vurige liefde van de jager verlangde,
en die heeft haar natuurlijk vannacht afgewezen.
Daarom heeft ze zichzelf versteend,
en nou zit ze van binnen in dat kouwe steen van d'r
stiekem te hopen
dat hij haar gaat kussen,
dat hij haar terug naar het leven gaat vrijen.
Dan heeft ze haar zin, dan heeft ze haar strijd gewonnen.

Friederieg

Welke strijd?

Dinie

Ach, de jager is mijn grote liefde, zolang ik mezelf al ken is hij dat al.
Dat heb ik Bianca verteld.

Koningin

Dinie.

Dinie

Ik heb haar verteld dat de jager mijn grote liefde is
en mij overal mee naar toe sjouwt,
maar ze wilde er niets van weten.

Koningin

Dinie.

Dinie

De jager zal het wel allemaal fijntjes uit de doeken doen,
hè jager?

(Jager slaat Dinie hard in het gezicht)

Friederieg

(Vangt haar op, zet pistool op haar slaap)

En nu ga jij mij eens haarfijn uit de doeken doen,
wie jou die misselijkmakende opdracht heeft gegeven,
om tegen Bianca te zeggen, dat jij de geliefde, voor mijn part
de verloofde van de jager bent.

Wie...wie... ik schiet echt Dinie... wie...

(Dinie zegt het zachtjes, Friederieg richt dan het pistool op de Jager)

En nou jij, jager, op je knieën en zeg mij na.

Een verkeerde beweging en het is gedaan, jager, ik schiet echt.

Lieve Bianca.

Jager

Lieve Bianca.

Friederieg

Ik hou zielsveel van je.

Jager

Ik hou zielsveel van je.

Friederieg

En kom alsjeblieft weer terug.

Jager

En kom alsjeblieft weer terug,
ik streel je stenen nekvel,
je stenen mond,
wat ben je mooi, Bianca, wat ben je vreselijk mooi,
zou je met me willen trouwen,
ik weet dat de Friederieg me onder schot houdt,
maar hij is doorgedraaid,
ik houd echt van je, dat weet je.

Koningin

Een echt Sneeuwitje, echt...

Friederieg

Er gebeurt niets.

Koningin

En dan, en dan, en dan...

Friederieg

En dan, en dan, en dan?

Koningin

Misschien een glazen kistje laten maken?

Friederieg

(Schiets op Laura's hand, het glas wijn spat uit elkaar, tegen Dinie)
waarom werd je dan zo ziek van die pennywafels, Dinie.
was er dan toch geknoeid?

Dinie

Nee, er was niks aan de hand met die pennywafels
ik moest alleen de jager zwart maken, pikzwart.
ik moest hem zoveel als ik kon door het slijk halen.

Koningin

Van mij? Dinie?
van mij?
moest je dat allemaal van mij?

Straf, Friederieg? Straf?

Friederieg

Je gaat jezelf maar straffen.

Koningin

Kan ik dat dan.

Friederieg

Laura, heb jij Bianca vergiftigd.

Koningin

Ja, ja, ja, ja, ja.

Jager

Nee, nee, nee, nee, nee,
de koningin had haar stiefdochter niet vergiftigd.
Misschien had ze het willen doen, vooruit,
misschien had ze het willen doen
want verschillende keren
was ze met gif in de weer geweest, dat wisten we,
en dat het niet lekker zat tussen die twee, dat wisten we ook,
maar haar verstenen?

Friederieg

Jager?

Jager

Voor eeuwig?

Friederieg

Jager?

Jager

Ja.

Friederieg

Wat is nou precies jouw aandeel in dit verhaal?

Jager

Ik hou van haar,
haar hele verschijning
is altijd een troost voor mijn jagershart geweest.

Friederieg

Ja dat weten we nu wel.
Maar wat is er nou precies gebeurd?

Jager

Ik heb tegen Bianca gezegd dat ik van haar hield,
dat mijn hele leven ingericht was om haar gelukkig te maken.

Koningin

(Trekt aan zijn jasje, trekt aan zijn binnenzak, bundeltjes geld vallen op de grond)
O ja, Jager, o ja?
Wat is dit dan, wat is dit dan?

Friederieg

Van wie heb je dat geld?

Koningin

Van mij.

Friederieg

Waarom?

Jager

Gekregen om Bianca die nacht af te wijzen
Ik wilde geen herrie.

Friederieg

Heb je al dat geld daarvoor aangenomen.

Jager

Ik wilde geen herrie.

En geruisloos ging de zomer waarin Bianca achttien werd
over in de herfst,
en elke namiddag wandelde ik naar het kasteel
bezocht Bianca, kuste haar teder en liet haar de trouwringen zien.
maar er gebeurde niets, helemaal niets.
En Friederieg had geen zin meer in zijn slagvelden,
en verloor zijn belangstelling voor Laura.

Koningin

Friederieg, vlei nou je gouwe oorlogshoofdje
tegen mijn buik, het is een zacht roomkaasje.

Jager

En elke derde dinsdag van de maand,
de dag dat de bus op weg naar het sanatorium het kasteel passeerde,
eiste Dinie haar beloning op,
reisgeld, zakgeld, eetgeld voor een langdurig bezoek aan
haar zieke broer in het sanatorium waar ze zoveel van hield.

Koningin

Nee, je krijgt het niet.

Jager

Maar Dinie wilde het ook niet,
ze wilde bij Bianca blijven,
en na de herfst kwam er een gure eenzame winter
en het jaar ging voorbij, elke dag zag ik haar,
maar tegen de zomer verloor ik de moed.

Kwijt,
ik ben haar kwijt,
ze is weg, duizenden lichtjaren ver weg,
als een onbereikbare ster.
(Krekels)

Toen brak de dag
van haar negentiende verjaardag aan.
Een warme zomerse dag vol angst en onrust
Friederieg geloofde er niet meer in,
en hij verdroeg haar stenen aanwezigheid niet langer.

Friederieg

Breng haar maar weg.

Jager

Diezelfde dag zou ik voorgoed vertrekken.

Friederieg

Breng haar maar weg.

Jager

We brachten Bianca naar een zijvertrek, een serre,
met veel glas, licht en zon,
en haar verjaardag verstreek zonder gasten want iedereen in de wijde
omtrek wist dat er geen feesten meer waren.
En ik nam afscheid van Laura,
die vol spijt naar haar schoenen staarde.
Van Friederieg die lusteloos uit zijn stoel kwam,
van Dinie en van haar ansichtkaart
en liep in het late avondlicht langs 't glazen zijvertrek van Bianca,
om voorgoed afscheid te nemen.
(Krekels)

Een merkwaardige stilte overviel mij
ik was aan de grond genageld door wat ik toen zag
een onbekende knappe jongeman stond
met zijn neus gedrukt tegen het glas,
naar Bianca te gluren,
ik haastte mij, struikelde bijna over zijn brommer,

en keek door een andere ruit snel naar binnen,
want wat ik zag was onbeschrijfelijk, ongelofelijk,
Bianca ademde, Bianca ademde...als een levende...
(Krekels)

Weliswaar zachtjes,
weliswaar voorzichtig,
alsof ze kon beslissen terug te keren naar het leven, alsof ze dat kon,
en de jongeman bonsde hartstochtelijk op het glas,
rammelde aan de ramen,
knipperde met zijn ogen,
trilde met zijn handen,
en Bianca keek de jongeman stil en indringend aan,
stond toen op, ging naar hem toe
en kustte hem wild en aanstekelijk
met het glas tussen hun lippen kusten ze elkaar,
alsof hun leven ervan af hing.
Toen zagen ze mij,
haar blik sneed dwars door me heen,
vernietigend, vol medelijden,
Bianca was terug.